

ע"פ 368/24 - פלוני נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 368/24

לפני:

כבוד השופט דוד מינץ
כבוד השופט אלכס שטיין
כבוד השופט יחיאל כשר
פלוני

המערער:
נגד

המשיבות:

1. מדינת ישראל
2. פלונית
3. פלונית
4. פלונית
5. פלונית
6. פלונית
7. פלונית
8. פלונית
9. פלונית

ערעור על הכרעת דינו מיום 11.9.2023 ועל גזר
דינו מיום 4.12.2023 של בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו (השופטים ג' רביד, ע' מאור, ו-מ'
בן ארי) בתפ"ח 62148-12-20
כ"ט בטבת התשפ"ה (29 ינואר 2025)

תאריך הישיבה:
בשם המערער:
בשם משיבה 1:

עו"ד נועה עזרא-רחמני; עו"ד כנרת כאהן מור

בשם משיבה 2:

עו"ד הדר עזרא-וייזל

פסק-דין

השופט דוד מינץ:

ערעור על הכרעת דינו מיום 11.9.2023 ועל גזר דינו מיום 4.12.2023 של בית המשפט המחוזי בתל

אביב-יפו (השופטים ג' רביד, ע' מאור, ו-מ' בן ארי) בתפ"ח 62148-12-20. המערער הורשע בביצוע שורה של עבירות מין ועבירות קבלת דבר במרמה במספר נשים, ונגזרו עליו 16 שנות מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי ותשלום פיצויים לנפגעות העבירות.

כתב האישום

1. על פי עובדות כתב האישום, בין השנים 2012-2020 המערער פנה באופן שיטתי לנשים באמצעות אתרי היכרויות ורשתות חברתיות, והציג עצמו במרמה כאסטרולוג או כבעל יכולות רוחניות ועל-טבעיות להסרת כישופים. כדי לרכוש את אמונו, המערער מסר לנשים פרטים אישיים על אודותיהן, כגון פרטים על מצבם הרפואי של יקיריהן ותאריכי לידה, או תיאר תכונות אופי שונות שהנשים עמן שוחח מצאו כתואמות את אופיין. את הפרטים דלה המערער בין היתר מתוכנת "אגרון פלוס 2006", מאגר מידע המכיל העתק נתוני מרשם האוכלוסין ופרטים חסויים של אזרחי מדינת ישראל אשר הודלף לאינטרנט בשנת 2006 (להלן: תוכנת אגרון). בהמשך לכך, המערער מסר לנשים כי מוטל עליהן כישוף שעלול לפגוע בהן או ביקיריהן, וכי על מנת להסירו עליהן לעבור בדחיפות טקס מיוחד. לאחר שרכש את אמונו, נפגש המערער עם הנשים וערך טקסים פולשניים להסרת הכישוף, במהלכם ביצע בהן מעשים מגונים חמורים, מעשי אינוס ומעשי סדום בתואנה כי מדובר בחלק מהטקס להסרת הכישוף. כל זאת תוך ניצול מצוקותיהן והפעלת מכבשי לחץ רגשיים במטרה לקבל את הסכמתן לבצע בהן במרמה את המעשים האמורים. בחלק מהמקרים המערער אף דרש וקיבל במרמה כספים בעבור מעשים אלו. כתב האישום מונה שבעה אישומים בגין שבעה מקרים בהם פעל המערער בשיטתיות המתוארת, וזאת נגד שמונה נשים שונות (משיבות 2-9 להליך זה; תיקראנה להלן ביחד: המתלוננות).

2. בגין מעשים אלו יוחסו למערער העבירות הבאות: אינוס לפי סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); מעשה מגונה בנסיבות אינוס לפי סעיף 348(א) בצירוף נסיבות סעיף 345(א)(2) לחוק; מעשה סדום בנסיבות אינוס לפי סעיף 347(ב) בצירוף סעיף 345(א)(2) לחוק; ניסיון לאינוס ולמעשה סדום בנסיבות אינוס לפי סעיף 345(א)(2) בצירוף סעיף 25 לחוק, וכן סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(2) ובצירוף סעיף 25 לחוק; קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 לחוק; וניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 ובצירוף סעיף 25 לחוק.

3. לאחר הגשת כתב האישום הופנה התיק להליך גישור בסופו גובש הסדר טיעון שבמסגרתו תוקן כתב האישום, והוגבל העונש שמשיבה 1 (להלן: המדינה) תוכל לבקש במסגרת הטיעונים לעונש. בהמשך לאמור ביום 19.7.2021 הורשע המערער על יסוד הודאתו בפרטי כתב האישום המתוקן ונקבע מועד לשמיעת טיעונים לעונש. אלא שביום 30.8.2021 הגיש המערער בקשה לחזור בו מהודאתו. בקשה זו התקבלה בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 16.1.2022, כך שהכרעת הדין בוטלה והדיון הופנה לשמיעת ראיות על בסיס כתב האישום המקורי, כאשר המערער כפר במיוחס לו.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי

4. בהכרעת דינו מיום 11.9.2023 הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בכל המיוחס לו בכתב האישום. זאת לאחר ניהול הליך הוכחות מלא, במסגרתו נשמעו בין היתר עדויותיהן של כלל המתלוננות (משיבות 2-9), המערער, ושלוש נשים נוספות שלא נכללו בכתב האישום ואשר עמן המערער יצר קשר באותו אופן בו פנה למתלוננות. הרשעת המערער התבססה בעיקרה על הגרסה שמסרו המתלוננות. בית המשפט מצא כי כל אחת מהן העידה באופן אותנטי, קוהרנטי ומפורט על שחוותה, וכי הקושי של המתלוננות במתן העדות היה ניכר. בית המשפט עמד גם על פערים מסוימים שנפלו בעדויות של חלק מהמתלוננות מקום בו היו כאלה, וקבע כי ההסברים שסיפקו המתלוננות לפערים אלה מתקבלים על הדעת והותירו רושם אמין. לצד האמור, מצא בית המשפט ראיות חיזוק פרטניות לעדותה של כל מתלוננת, ביניהן עדויות של קרובים להן אשר עמן שיתפו המתלוננות את שארע והתכתבויות בינן לבין המערער בפלטפורמות שונות.

5. נוסף על האמור, עמד בית המשפט על ראיות חיזוק כלליות לעדויות המתלוננות. ראשית, העדר מניע להפליל את המערער. לאף אחת מהמתלוננות לא הייתה היכרות מוקדמת עם המערער, ולא ברור מדוע תבחרנה להפלילו. זאת ביתר שאת נוכח הקשיים הכרוכים בחשיפת המעשים, ותחושות ההשפלה והבושה שליוו אותן לאורך ההליך כפי שעלה מהעדויות. גם לא הונחה תשתית ראייתית לטענת המערער בדבר זיהום העדויות או תיאום גרסאות בין המתלוננות. הראיות שנסקרו מצביעות על המהימנות שניתן לייחס לכל אחת מהמתלוננות בעוצמה רבה - ריבוי הפרטים, עיגונם במקום ובזמן והאופן בו נחשפו מלמדים על אותנטיות הגרסאות שהציגו המתלוננות, ואינם מתיישבים עם תכנית מאורגנת להפללת המערער.

6. שנית, המערער עצמו הודה כי נהג להיכנס לאתרי הכרויות ולפלטפורמות נוספות תחת זהות בדויה לצורך היכרות רומנטית עם נשים והשתמש בכך כדי להרשימן וליזום מפגש; כי עשה שימוש בתחום האסטרולוגיה כדי לשכנע נשים להיפגש עמו בודעו שאחרת לא היו מסכימות להיות עמו בקשר; כי שלח לנשים מפת אסטרולוגיה כללית וגנרית שמצא באינטרנט תוך שרימה אותן כי הכין את המפה ספציפית לכל אישה; וכן אישר, חרף הכחשותיו במשטרה, כי עשה שימוש בתוכנת אגרון כדי ליצור את הרושם שהוא בעל יכולות על-טבעיות. עוד הודה המערער כי הוא פנה בשיטה המתוארת לעשרות נשים, אך הוא אינו זוכר את כלל הנשים עמן יצר קשר במהלך השנים, ואף לא את כל אלו שביצע להן טקס. כל אלו מהווים חיזוק לעדויות המתלוננות ומחלישים את טענות המערער ביחס לכל אחד מהאישומים, ובעיקר ביחס למתלוננות שהמערער טען כי אינו מכיר ולא פגש מעולם.

7. שלישית, נקבע כי עדויות המתלוננות, לצד עדויות נוספות של נשים שהמערער יצר איתן קשר בשיטה דומה אך לא נכללו בכתב האישום, מעידות על דפוס פעולה שיטתי, חוזר ונשנה, שאינו יכול להיות

מקרי. כך עולה גם מעדות המערער, אשר הודה בשיטת הביצוע שנועדה להונות את הנשים. משהוכח כי המערער נקט בדפוס פעולה אחיד העולה כדי עדות שיטה, הדבר מספק תמיכה נוספת למסד הראייתי האיתן ממילא.

8. בתוך כך נדחתה גרסת המערער אשר הכחיש את מרבית המעשים המיוחסים לו וטען כי לכל היותר ניתן להרשיעו בעבירות של קבלת דבר במרמה. כן נדחתה הטענה כי הוא רימה את הנשים רק לצורך היכרות ולא על מנת לבצע בהן מעשים מיניים, ונקבע כי היא אינה מתיישבת עם הראיות. בנוסף, נקבע כי המערער מסר גרסאות שונות וסותרות בנושאים אשר בליבת העדויות, וניכר כי הוא התאים את גרסתו לחומר החקירה שנגלה לעיניו. כך למשל, המערער הודה בבית המשפט כי עשה שימוש בתוכנת אגרון, בעוד שבחקירותיו במשטרה הוא הכחיש זאת. המערער גם הכחיש את ההיכרות עם אחת המתלוננות, אולם לאחר שהוגשה לבית המשפט ההתכתבות ביניהם הוא הודה כי יצר עמה קשר והצטער כי רימה אותה, אך עמד על כך שהם לא נפגשו. ההסבר שסיפק המערער לפערים אלו בין ההודעות שמסר במשטרה לבין הגרסה שמסר במהלך עדותו, לפיה שיקר בחקירותיו במשטרה בעצת עורכי הדין שייצגו אותו אז, נמצא לא מבוסס. בית המשפט קבע כי גם הסתירות בעדות המערער מהוות ראיה עצמאית ומחזקות את ראיות המדינה.

9. לבסוף נקבע כי המסד הראייתי מבסס באופן חד-משמעי את שלושת התנאים המצטברים להרשעה בעבירות מין במרמה: הצגת טענה כוזבת; מודעות הטוען לכזב; והרמייה הובילה להסכמה. הוכח כי הטקסים שערך המערער נתפסו אצל המתלוננות כהליך מכאיב, מבזה ומשפיל וכי בחלק מהמקרים אף נותרו סימנים על גופן. כן הוכח כי הסכמת המתלוננות לביצוע הטקסים נתנה אך ורק בשל אמונתן בכווח של המערער לסייע להן ועל רקע מצוקותיהן, שהמערער היה מודע להן. זאת, אחרי שרכש את אמונן ביכולותיו על ידי מסירת פרטים אישיים אודותיהן, אותם כאמור ליקט מתוכנת אגרון. בנסיבות אלה עבר המערער עבירות מין של מעשים מגונים, ובחלק מהמקרים אינוס ומעשי סדום, כל זאת במרמה בנוגע למיהות העושה - אסטרולוג בעל יכולת להסיר מהן כישוף, ולמהות המעשה - אקט מיני באצטלה של הליך טיפולי. כן הוכח כי כחלק ממצג השווא דרש המערער מהמתלוננות לשלם לו עבור "הטיפול", באופן שמבסס את הרשעתו בעבירת קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

10. בגזירת דינו של המערער קבע בית המשפט המחוזי מתחמי ענישה נפרדים ביחס לכל אחד מהאישומים בהם הורשע המערער. בקביעת המתחמים עמד בית המשפט על החומרה הנוגעת לעבירות מין המבוצעות בדרך של מרמה, כאשר הפגיעה נגרמת על ידי גורם מקצועי לכאורה תוך ניצול מעמדו בעיני המתלוננות, מצבן הנפשי והמצוקה שכל אחת מהן הייתה שרויה בה. עוד עמד בית המשפט על כך שהמערער ביצע את המעשים פעם אחר פעם, בשמונה נשים שונות ולאורך מספר שנים, גם לאחר שמעשיו פורסמו בתקשורת, כך שלא מדובר במעידה רגעית אלא בדפוס קבוע של המערער שהבין היטב את מעשיו ואת הפסול הטמון בהם. בנוסף, המעשים המיניים כולם בוצעו

בנסיבות אינוס נוכח רכיב המרמה שנלווה להם. כן צוין התכנון המוקדם והמדוקדק שקדם למעשי המערער, הבחירה הקפדנית בקורבנות, ופיתוח יחסי הקרבה עמן באופן מניפולטיבי ומחושב. נקבע כי בשים לב לסוג העבירות, ריבוי המעשים וטיבם, משך הזמן בו בוצעו, התכנון שקדם להם ונסיבות הביצוע, הפגיעה בערכים המוגנים היא משמעותית ביותר, ומועצמת על ידי השיטתיות בה בוצעו המעשים ורכיב המרמה הנלווה להם.

11. על רקע האמור נקבע ביחס לכל אחד מאישומים 1, 2 ו-7 הכוללים עבירות אינוס או מעשה סדום במרמה לצד עבירות נוספות, מתחם ענישה הנע בין 4 ל-8 שנות מאסר בפועל; ביחס לאישום 3, הכולל ריבוי עבירות של מעשים מגונים בנסיבות אינוס ועבירה של ניסיון אינוס, מתחם ענישה הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל; וביחס לכל אחד מאישומים 4-6 הכוללים עבירות של מעשים מגונים בנסיבות מחמירות וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, מתחם ענישה הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

12. בגזירת העונש בהינתן מתחמים אלו, התחשב בית המשפט בין היתר בכך שהמערער לא נטל אחריות מלאה למעשיו אף לאחר מתן הכרעת הדין, ובצורך בהרתעת המערער והרבים. מנגד נלקחו בחשבון נסיבותיו האישיות של המערער לרבות מצבו הרפואי, עדויות האופי שנשמעו לזכותו, הפגיעה הצפויה של ריצוי מאסר ממושך במשפחת המערער, ובעיקר בהוריו, והעובדה כי הוא שהה במעצר כבר מסוף דצמבר 2020. לאור זאת נמצא למקם את עונשו של המערער בשליש העליון של מתחם הענישה, ונגזרו עליו 16 שנות מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי. כן חויב המערער בתשלום פיצויים למתלוננות בסך של 90,000 ש"ח לכל אחת ממשיבות 2, 3 ו-9, בסך של 70,000 ש"ח למשיבה 4, ובסך של 50,000 ש"ח לכל אחת ממשיבות 5-8.

תמצית טענות הצדדים בערעור

13. ערעורו של המערער נסוב הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. בכל הנוגע להרשעתו, המערער טוען בעיקר כי בעדויותיהן של המתלוננות נפלו סתירות רבות שאינן מתיישבות עם הגרסאות שמסרו במשטרה, וכי בית המשפט המחוזי שגה בכך שלא ייחס לפערים אלו די חשיבות. כן נטען כי הגרסאות שמסרו אינן מתיישבות עם העובדה שמדובר בנשים חזקות ואינטליגנטיות, אשר הוכיחו על דוכן העדים כי ביכולתן להתנגד לכך שיבוצעו בהן מעשים בניגוד לרצונן, וישנו קושי להאמין כי הן נפלו קורבן להונאת המערער. המערער הדגיש כי מרבית המתלוננות פנו למשטרה בשיהוי רב מעת התרחשות האירועים הנטענים, ורק לאחר ששודרה בטלוויזיה תכנית "המקור" שעסקה בעניינו, וכי ההסברים שסיפקו לשיהוי האמור אינם אמינים ואינם מתיישבים עם הגרסאות שמסרו. גם לא ניתן די משקל לכך שהמתלוננות היו חברות בקבוצת התכתבות ושוחחו אחת עם השנייה טרם מסרו את עדויותיהן בבית

המשפט, באופן שמזהם את העדויות. לצד זאת, המערער אינו חולק על כך שהוא הונה נשים במטרה להרשים אותן, אולם לטענתו אין בכך כדי לשלול את גרסתו כי עשה זאת רק כדי להכיר את אותן נשים ולא על מנת לבצע בהן מעשים מיניים.

14. ביחס לגזר הדין נטען כי שגה בית המשפט עת החמיר עם המערער בעונש בשים לב לנסיבות המקרה ולנסיבותיו האישיות המיוחדות, בהן גילם המבוגר של הוריו ומצבו הרפואי המורכב, המצדיקות הקלה בעונשו. נוכח נסיבות אלה המערער סבור כי גם הפיצוי הכספי שהוטל עליו גבוה יתר על המידה.

15. מנגד, לטענת המדינה הרשעתו של המערער מבוססת בראש ובראשונה על ממצאי מהימנות ועובדה שאין מקום להתערב בהם. זאת בפרט שעה שהמערער הודה בעדותו לפני בית המשפט המחוזי כי רימה את המתלוננות ביחס לכישוריו, באופן שיש בו כדי להעצים את משקלן הנכבד של הראיות המרשיעות עליהן התבססה הכרעת הדין. בכך יש גם כדי להחליש את טענות המערער בנוגע לפערים הבעייתיים לשיטתו בגרסאות המתלוננות ובנוגע לחשש לזיהום העדות. הטענות בדבר קשיים בגרסאות המתלוננות בשל חשיפה חלקית ומדורגת של הפגיעה, המאפיינות פגיעות מיניות, ודאי בנסיבות המגבירות את הבושה לאור המרמה כמו בנסיבות שבעניינו, אינן מכרסמות במהימנות גרסתן של המתלוננות. המתלוננות שילמו מחיר כבד בעקבות הגשת התלונה נגד המערער, וודאי שלא צמחה להן כל תועלת מכך. בנוסף, טענת המערער לפיה המתלוננות הן נשים אשרטוביות שהיה בכוחן לא להסכים לפגיעה הנטענת בהן, מתעלמת לחלוטין מכך שלא מדובר בהסכמה חופשית, אלא הסכמה שהושגה במרמה באמצעות יצירת מצג שווא מתוחכם שהוליד אותן שולל.

16. אשר לגזר הדין, נטען כי אין מקום להקל בעונש שהוטל על המערער. מדובר למעשה במספר תיקי אונס שכל אישום הוא פרשה בפני עצמה, וביחס לעונש שהיה מתקבל לו כל תיק היה נידון בנפרד, ניכר כי בית המשפט המחוזי הלך לקראת המערער. המערער אמנם הודה בחלק מהעובדות, אבל הוא לא מקבל על עצמו אחריות ולא מכיר במעשים שעשה. המערער גם טרם שילם למתלוננות את הפיצוי שהוטל עליו.

דין והכרעה

17. לאחר עיון בטענות הצדדים בכתב ושמיעתם בעל-פה הגענו לכלל מסקנה כי יש לדחות את הערעור על שני חלקיו.

18. טענות המערער, רובן ככולן, נסובות על הממצאים העובדתיים שקבע בית המשפט המחוזי ועל המהימנות שייחס לעדים השונים שנשמעו לפניו. אלא שכידוע, נקודת המוצא היא כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בקביעות עובדתיות ובממצאי מהימנות של הערכאה הדיונית, אלא במקרים

חריגים. זאת, נוכח התרשמותה הבלתי אמצעית של הערכאה הדיונית מהעדויות שנשמעו לפנייה ומהשתלבותן במארג הראיות הכולל (ראו מיני רבים: ע"פ 2465/24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (26.11.2024); ע"פ 4490/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (16.6.2024); ע"פ 1139/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 33 (13.3.2024)). מקרה זה אינו נכנס לגדרם של המקרים החריגים המצדיקים את התערבות ערכאת הערעור.

19. ביסוד הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי ניצבות עדויותיהן של המתלוננות. בית המשפט התרשם באופן בלתי אמצעי מהגרסאות שמסרו על דוכן העדים, ומצא אותן אותנטיות, מפורטות וקוהרנטיות, באופן שמאפשר לייחס להן אמון מלא. חרף טענות המערער, בית המשפט לא היה עיוור לקשיים מסוימים שעלו מהעדויות של חלקן, והוא בחן אותם באופן מפורש בהכרעת הדין. כך למשל ביחס למשיבה 2 נקבע כי העובדה כי היא לא ספרה לאמה או לחברותיה את כל הפרטים על שאירע לה בהזדמנות הראשונה אינה פוגעת במהימנותה שעה שחשיפה הדרגתית מאפיינת נפגעי תקיפה מינית; ביחס למשיבה 3 נקבע כי העובדה שהיא לא היססה לציין שאינה זוכרת חלק מהפרטים שהוצגו לה בחקירתה מחזקת את מהימנותה; וביחס למשיבה 6 עמד בית המשפט על הפערים בין הגרסאות שמסרה במשטרה ובין גרסתה לגרסת משיבה 7 שנכחה עמה בקורות האירועים על פי כתב האישום, ונקבע כי בבחינת מכלול הראיות ונוכח ההסברים שסיפקה לפערים אלו, יש ליתן לעדותה משקל מלא. גם טענות המערער בדבר היחס העוין שהפגינה משיבה 9 בעת חקירתה על ידי באת-כוחו זכו למענה בהכרעת הדין, אלא שבית המשפט מצא כי אמינותה בעת שהעידה בנוגע לליבת המעשים לא הותירה מקום לספק.

20. קביעות אלו של בית המשפט המחוזי משכנעות ומבוססות היטב. ודאי אין בהן כדי להקים עילה להתערבות בממצאיה של הערכאה הדיונית. זאת ביתר שאת נוכח ההלכה הקובעת כי בחינת מהימנות של נפגעי עבירות מין תיעשה בהתייחס לליבת המעשים ובשים לב למכלול הנסיבות האופפות את המעשה (ע"פ 1536/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (22.8.2024); ע"פ 6722/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (10.9.2023); ע"פ 2783/22 דאבוש נ' מדינת ישראל, פסקה 40 (12.5.2023)), עליה עמד גם בית המשפט המחוזי בפתח הכרעת הדין. נוסף על האמור, בענייננו עדויות המתלוננות לא עומדות לבדן, אלא נתמכות כאמור על ידי ראיות חיצוניות מגוונות, פרטניות וכלליות, ביניהן שיטת ביצוע העבירות ושקריו של המערער בחקירותיו (ראו לעניין זה: ע"פ 9227/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (29.12.2024)).

21. גם בטענות המערער בדבר השיהוי בהגשת התלוננות וזיהום העדויות בשל הקשר הנוצר בין המתלוננות לאחר שידור התכנית על אודותיו בטלוויזיה, אין כדי לשנות ממסקנה זו. ויודגש כי העובדה שהמתלוננות פנו למשטרה רק לאחר שנחשפו לשיטתיות בה פועל המערער בתכנית הטלוויזיה, ולכך שפגע באופן דומה בנשים נוספות, מתיישבת עם רגשות האשם, הבושה והמבוכה הגורמים פעמים רבות

לנפגעי עבירות מין להשתתפות בהגשת התלונה. כך, כפי שתיארו המתלוננות בעצמן. גם פסיקת בית משפט זה הכירה בכך שכבישת תלונות של נפגעות עבירות מין בנסיבות אלה היא תופעה מוכרת ושכיחה, ואף נקבע כי אין בעצם כבישת התלונה כדי לפגוע במהימנות נפגעת העבירה (ע"פ 7451/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (29.9.2024); ע"פ 6773/17 זליג נ' מדינת ישראל, פסקה 38 (3.4.2019)). לכך יש להוסיף כי טענות המערער בדבר עלילת שווא נטענו בעלמא, מבלי שעלה בידו לבסס כי היה למתלוננות כל מניע לפגוע בו. קביעה זו מתחזקת ביתר שאת נוכח גרסתו, לפיה הוא כלל לא הכיר חלק מהמתלוננות ולא פגש אותן מעולם.

22. אשר לערעור על גזר הדין, לא מצאנו כי המקרה שלפנינו נמנה על המקרים החריגים בהם נפלה טעות מהותית בגזר הדין או שנגזר עונש החורג במידה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת (ע"פ 436/24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (19.12.2024); ע"פ 7506/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (21.11.2024)). זאת גם ביחס לגובה הפיצוי שנפסק למתלוננות (ע"פ 2192/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (27.6.2024)).

23. המערער עבר עבירות חמורות בשמונה נשים בהזדמנויות שונות, תוך ניצול שיטתי ומכוון של החולשה והמצוקה שהיו שריות בה. העבירות בוצעו בעת שהמתלוננות נפגשו עם המערער על מנת לקבל עזרה, ומתוך אמונה בכוח שלו לסייע להן. בכך גרם להן גם לתחושות בושה והשפלה על שהולכו שולל אחר מצג השווא שהציג להן. על הפגיעה החמורה בביצוע עבירות מין במסווה של טיפול עמד גם בית משפט זה לא אחת (ע"פ 3677/21 מדינת ישראל נ' שללאשוילי, פסקה 21 (13.2.2022); ע"פ 2039/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (21.4.2021)). בענייננו הפגיעה במתלוננות עולה בבירור גם מהתסקירים בעניין, המתארים כיצד מעשי המערער השפיעו על כל אחת מהן בכל מישורי החיים, ואת תחושות ההשפלה והאשמה שהן סובלות מהם, כמו גם אבדן האמון בבני אדם. לכך יש להוסיף כי המערער לא לקח אחריות על מעשיו. עוד יודגש, כי נסיבותיו האישיות של המערער לא נעלמו מעיניו של בית המשפט המחוזי, והוא עמד עליהן מפורשות בגזר דינו.

על כן כאמור הערעור נדחה על שני חלקיו.

ניתן היום, י"א שבט תשפ"ה (09 פברואר 2025).

יחיאל כשר
שופט

אלכס שטיין
שופט

דוד מינץ
שופט

